

דן בן-אמוץ, סופר ואמן
(1924-1989)

הסאטירית "שלושה בסירה אחת". בשנות החמישים והשישים היה מעורב במספר מיזמי תרבות, ביניהם: מופעים נוסטלגיים על ראשיתה של תל-אביב, והקמת מועדון "החמאם" ביפו. כתב עם חיים חפר את "תל אביב הקטנה", מופע נוסטלגי על נעוריה של העיר העברית הראשונה. בן-אמוץ פרסם רומנים, רשימות עיתונאיות, מסות קצרות וספרים זיכרונות. עם ספריו נמנים: "לזכור ולשכוח" (1968), "לא שם זין" (1973), "יופי של מלחמה" (1974), "קריעה תמה" (1974), "תפוס כמה שאתה יכול" (1975), "זיונים זה לא הכל" (1979), "זיוני הדרך" (1982), "סיפורים פה, סיפורים שם" (1982), "סיפורי אבו נימר" (1982), ו"כליל תפארת המליצה" (1985). חיבר עם נתיבה בן-יהודה את "מילון עולמי לעברית מדוברת" (1972) ועם שלמה שבא את "ארץ ציון וירושלים" (1973). עסק גם באמנות פלסטית והציג כמה תערוכות. כאשר חלה בסרטן ערך מסיבת פרידה מתוקשרת ורבת משתתפים.

נולד ברובנו, פולין, בשם משה (מוסיה) תהלימזוגער ולמד שם בבית ספר עממי. נשלח על ידי הוריו לארץ ישראל, ללמוד בכפר הנוער החקלאי בן-שמון, ושם החליף את שמו למשה שעוני. ב-1941 נספתה כל משפחתו עם כל קהילת רובנו בשואה. עם סיום לימודיו בבן שמן יצא להכשרה חקלאית בגליל. ב-1943 התגייס לצי הבריטי. באותה תקופה שינה את שמו לדן בן-אמוץ ופרסם את סיפוריו הראשונים. ב-1944 התגייס לפלוגה הימית של הפלמ"ח (הפלי"ם), עבר קורס חובלים, ונשלח לצרפת והשתתף בשילוח ספינות מעפילים וספינות נשק לארץ-ישראל. בין 1945 ל-1949 ראו אור כעשרים וחמישה מסיפוריו, בעיקר ב"משמר" וב"בשער", ב-1950 הופיע ספרו הראשון, "ארבעה וארבעה". באותה שנה נסע ללמוד משחק בניו-יורק וזכה בתפקיד זעיר בסרט "חשמלית ושמה תשוקה" לצידו של מרלון ברנדו. ב-1953 החל לפרסם ב"דבר השבוע" את המדור "מה נשמע" והחל לפרסם ב"משא", עם חיים חפר, סיפורים הומוריסטיים מהווי הפלמ"ח, תחת הכותרת "ילקוט הכזבים". השתתף בתוכנית הרדיו